

ДІАЛЕКТНІ РИСИ В ПОЕЗІЇ ІВАНА МАЛКОВИЧА

Мова творів письменників постійно перебуває в центрі уваги лінгвістів, адже художня література є не звичайним споживачем мовних ресурсів. У ній слова завдяки несподіваній сполучуваності з іншими словами можуть набувати найрізноманітнішої семантики чи її відтінків, використовуватися в переносних значеннях тощо. Слово під пером майстра оживає, починає «вигравати» всіма своїми барвами, захоплюючи читача, формуючи в нього естетичний смак. Також художнє мислення вимагає від митця не простого вибору вже існуючих у мові певних форм та лексичних засобів, які були б найбільш відповідними до змісту, стилю та ситуації мовлення; спонукає до постійного пошуку нових, іноді зовсім несподіваних та неочікуваних зображальних мовних ресурсів, тому справді талановиті автори нерідко вдаються до словотворення. До когорти таких, на нашу думку, належить сучасний поет Іван Малкович. Його тексти рясніють багатьма індивідуально-авторськими інноваціями, різноманітними за семантикою, частиномовною належністю, способами деривації, сткпенем okazionalnosti. Для ілюстрації сказаного наведемо тільки деякі: *Западуться сімсот стежин, / ззайчатіють вовки, / як летітимуть до дружин / коні і пастухи* [4, с. 29]; *Душе моя, не змалоросся* [4, с. 109]; *Та ця його міністрість – то омана: / насправді ж він запеклий чорнороб* [5, с. 45]; *Хор – то класична виставка горлянок / на тлі у фраки схованих мужчин, / що нарізно – абсурдні. Їхній чин – / пліч-о-плічність, гармонія, порядок* [5, с. 46]; *Нині ти знову прийдеш навіть в цім післясніжжі, / Але лице твоє води розмиють наскрізні* [5, с. 139]; *О, як же то нестерпно, пане-брате, / так безоленно оленярювати* [5, с. 50]; *Гуцульська ніч і Криворівня, / вінок з дзвіночків на столі, і вічновдова, / елегійна / серед вінка свіча стоїть* [5, 124] тощо. Ці та інші індивідуально-авторські неолексеми різних лексико-граматичних розрядів органічно вплітаються в поетичну текстову канву, надають свіжості віршам, а їх автора

характеризують як творчу особистість, який відчуває красу рідного слова і володіє даром зачаровувати таїною мови читачів. А саме талановиті майстри покликані формувати відчуття рідного слова, замилювання ним, бажання влучно й гармонійно висловлюватися. Поетичні полотна І.Малковича відповідають цим вимогам, приносячи естетичну насолоду читачеві, тому його творчість високо цінують сучасники, про що свідчать численні позитивні відгуки, уривок одного з яких наведемо тут: «Без нього важко уявити українське культурне життя останніх десятиріч. Надзвичайно тонкий, поліфонічний поет, чий прихід у літературу був привітаний Ліною Костенко, а поява кожної збірки викликала неабиякий резонанс, чії вірші сприймаються багатьма як символ цілого покоління, «творець порцелянових міст» і різдвяних феєрій. А за сумісництвом – ще й Дон-Кіхот вітчизняного дитячого книговидання, успішний видавець, чільник чи не найрейтинговішого українського видавництва. Постать, котра щасливо поєднала в собі непокєднувані, здавалося б, речі. Людина-оксюморон. Все це – Іван Малкович» [7, с. 302].

Ще однією, на наш погляд, досить яскравою ознакою мовного портрета І.Малковича є присутність у його творах рідної говірки. Пропонована стаття присвячена розгляду діалектних особливостей поезій І.Малковича, які проявляються на різних мовних рівнях. Актуальність теми зумовлена тим, що «студії над використанням місцевих діалектів в українській літературі, як, зрештою, й у інших літературах, є досить важливим завданням сучасної лінгвістики, оскільки дають змогу з'ясувати, які з діалектних рис, у якому обсязі, яким чином і з якою метою вжиті в мові художньої літератури» [1, с. 290]. А, як зазначає далі В.Грещук, «грунтовний аналіз використання різнорівневих говіркових мовних одиниць в історії розвитку української белетристики уможлиблює з'ясування проблеми взаємодії літературної мови і її діалектів» [1, с. 290].

Фонетичні особливості говірки представлені досить обмежено, оскільки поетичне мовлення є переважно монологічним; однак трапляються поодинокі випадки використання голосних *e*, *i* замість *a* після м'яких приголосних (*пістолетко*; *поволочивсі* – у мовленні персонажа), а також властиве для

гуцульського говору скорочення звукового складу слів (*мо'*, *не тра'*). Серед морфологічних ознак рідного для поета говору відзначимо вживання закінчення *-и* в родовому (*людности*) і давальному (*Іванови*) відмінках іменників однини, деякі відмінні від літературних фонетичні варіанти відмінкових форм займенників (*на ню, на него, а також сей, ся, се*), редульовані форми займенників (*тота*), використання закінчення *-е* замість *-ить* у дієсловах третьої особи однини теперішнього і майбутнього часів другої дієвідміни (*полюбє, бачє*), написання *ся* окремо від дієслівних форм та у препозиції щодо них (*мене ся не боїть*), форми умовного способу, утворені за допомогою частки *бим* і форми минулого часу (*розтяв бим тебе, любко*). Словотвірні особливості репрезентовані частим вживанням дериваційних формантів *-оньк-* (*дрібонький, легонький*) та *-енн-* (*теменний, чоренний*).

Про належність автора до гуцулів як окремої етнічної групи, його тісний зв'язок із ними промовисто свідчить те, що час від часу в його поетичних замальовках зринають номінації цих колоритних жителів Карпатських гір та різночастиномовні похідні від них. Напр.: *Я заграю в зозульку із глини, / спогадаю гуцульську журбу* [5, с. 35]; *...кожен гуцул / після відходу / ще мусить здолати / останню свою / Чорногору* [5, с. 121]; *Гори плечима загати, / щоб не зсувалися на неї по ночах, / ...аби в теменім лісі їй, самій, / не привиджались біленькі гуцулята* [4, 198]; *о низеньке старе піддашшя / з шурхотливими маракасами осиних гнізд / у яких здавна зумкотіла / маленька гуцульська джаза-мантеляза* [5, с. 70] та ін.

Широко репрезентована в поетичних полотнах І.Малковича неповторна гуцульська лексика, що маніфестована словами різних лексико-граматичних розрядів. Найбільшу групу становлять іменникові номінації. З гуцульських діалектних назв осіб використані лексеми, що кваліфікують людей за віковими характеристиками (*дідо* «дід»), майновим статусом (*газда* «господар»), відношенням до війська (*жовняр* «військовик, солдат»), тимчасовим станом (*князь* «молодий (на весіллі)», *княгиня* «молода (на весіллі)», *любчик* «коханий»): *На хлібі – три пташки-зозульки, а тісто – глевке – і тому / западається в центрі княгиня із князем на бричці* [5, с. 79]; *Відпродай, газдо, мені хату, / вино, і віск,*

*і решту свіч, / аби я мав де панувати / і банувати ніч у ніч [4, с. 197]; а ще бачу як зараз: **дідо** сидить в глибині при відчинених дверях / картоплю на дві половинки розрізує для садіння / і співає про сербана який по зарінку ходить [4, с. 212] та ін.*

Розмаїття рослинного світу карпатського краю, серед якого пропливає життя гуцулів, представлене такими номінаціями: без «бузок», *ива* «бот. верба», *кобили* «вид квасолі, велика квасоля», *лен* «льон», *ружа* «квітка», *трепета* «осика», *юрінки* «бот. калюжниця болотна», *яфери* «чорниці». Напр.: *Рутка в зеленім, хата в покрівлі, / в синім – ожина, / **ива**-маржина стоїть в надвечірнім, / **ива**-маржина [5, с. 71]; ангелик в **яферах** дрімав / і все гадав, що нам тут добре [4, с. 215]; в руці – маю **ружу**, / язик – за оружжа, / а в серці / якась / коляда [5, с. 83]; у ці протрухлі ворота / влітали колись жовтенькі **юрінки** / аби Юра на білім коні / подвір'я не витоптував [5, с. 80]. Тваринний світ репрезентований такими номінаціями: *маржина* «худоба», *матиця* «єдина на всю сім'ю бджола, що відкладає яйця, матка», *мицько* «кіт», *мурашок* «мурашка», *гад*, *гадина* «гадюка», *жонова* «дятел». Напр.: *вівці мої вівці / ніжна моя **маржино** / не покліть собі губи / у чорну ожину [5, с. 110]; може то бджолина **матиця** в біленькім вулику / щось нам гарне пророчить [5, с. 114].**

Представлена у творах І.Малковича лексика на позначення специфічних гуцульських музичних інструментів: *фльоара* «довга сопілка без денця», *цимбали*, родова та видова назви танців *данчик* «танець», *дрібущка* «назва танцю». Напр.: *вівці мої вівці / я ваш панчик / зірвіть собі по конюшинці – / підем у **данчик** [5, с. 110]. Семантично спорідненою з названою групою є номінація *бай* «забава, вечірка, бенкет».*

Засвідчені і слова, що позначають географічні об'єкти: *зарінок* «1) місце біля річки, устелене галькою; 2) лука, пасовище біля річки», *звір* «1) міжгір'я, ущелина, вузька долина між горами (переважно зджерелом); 2) гірське джерело, потік; 3) непрохідне місце, провалля», *кашиця* «дамба з колод; плетене укріплення берега і каміння на річці», *полонина* «високогірне пасовище». Напр.: *і, ніби Черемош в **кашиці**, / далекий жаль мій в стіни б'є [5, с. 124]; Плекало волею ці **звори**, / а звіра – кров'ю – щоб напився, / щоб гордими лишались гори / й*

хоч хтось в цім світі не скорився [5, с. 34]. Низкою гуцульських діалектизмів репрезентовані назви будівель різного призначення та їх частин: *стая* «постійне або тимчасове житло на полонині, де живуть пастухи влітку і переробляють молочні продукти», *листівник* «повітка для листя», *пивниця* «погріб, льох», *стрих* «горище (над хатою)», *копцця* «невеличкий стіжок сіна (20-25 кг)», *комінок* «димар», *футрина* «накладна планка, що обрамляє вікна або двері». Напр.: *В темній стаї проти ночі / я вогонь косичив вище, / ти дивилась в мої очі, / доки їх не виїв дим ще* [4, с. 196] та ін. З господарською діяльністю горян пов'язані найменування *поліг* «скошена трава», *зніща*, *зніщатко* «маленьке (аномальне) куряче яйце», *чвертка* «четверта частина чогось»: *Покосили мої полонини / так, що й досі поліг не згребу* [4, с. 54]; *дідо чверточку колоди / відколов – і аж заплакав: / була вона, як століття, / а без чверті – наче дідо* [5, с. 129].

Кількісно великою групою лексичних діалектизмів-субстантивів є назви речей домашнього вжитку: *лавка* «великий ослін, що не переноситься», *ланц* «ланцюг», *линва* «міцна мотузка або ланцюг, яким прив'язують рубель на возі», *верета* «1) домоткане вовняне або лляне рядно; 2) старе рядно», *слоїок* «скляна банка, слоїк». Напр.: *Над прірвою – сумні канатохідці / щоночі хилиткий долають шлях, / хоч линви, по якій ідуть вони, не видно* [5, с. 99].

Репрезентовані у творах І.Малковича субстантиви з абстрактним значенням, серед яких *туск* «туга, сум», *гризота* «клопіт, журба», *гратуляції* «поздоровлення», *нендза* «нужда, злидні»: *Я хочу плакати, бо туск, / бо довгов'язий дощ і скелі, – / тебе втрачаю і не склею / нічого вже* [4, с. 197]; *Окрім того / перекажи букети гратуляцій* [5, с. 21] та ін. Передають своєрідність гуцулів і номінації одягу, прикрас та матеріалів, з яких вони виготовляються: *кошулька* «сорочечка», *гердан* «жіноча прикраса для ший», *топірець* «топірець (металевий або дерев'яний) з довгою ручкою, прикрашений орнаментом», *позлітка* «фольга». Напр.: *Блакитні очі у царівен / і золоті гердани* [5, с. 54].

Гуцульський ономастикон маніфестований такими групами говірково маркованих найменувань: топоніми (*Березів, Криворівня*), гідроніми (*Прут, Черемош*), ороніми (*Говерла, Черногора, Карпати*). Напр.: *Я зірвусь проти*

Пруту й Дунаю [5, с. 35]; *Там / де мені добре – / довкола гори – / невисокі переважно / ія дуже тяжко / прийшов до розуміння / що невисокі вони тому – / бо ж ростуть углиб... / Черногори глибин* [5, с. 121] та ін.

Високою частотою вживання в поезіях І.Малковича характеризуються назви свят християнського календаря: *Йвана, Івана Купала, Різдво, Меланка, Василя, Йордан*. Найбільш використовуваними, як видно з наведених лексем, є *празники* зимово-різдвяного циклу. Напр.: *На Йвана се було... Й хоч нині вже Василя, / та бачу як тепер: безсоння, супокій, / і напливає ніч* [3, с. 59]; *У ніч на Івана Купала / скарби палахкочуть в землі* [3, с. 85]; *Ми – мерщій від вікна – засуваємо двері і вікна – / і під стіл! – з-під стола на меланку дивитись найкраще* [4, с. 210].

Тісно переплетені в житті гуцулів два простори – реальний та ірреальний. На мовному рівні це виявляється у функціонуванні багатьох лексем на позначення надприродних сил та людей, які можуть, за народними віруваннями, керувати цими силами. У своїх віршах І.Малкович використовує низку демонізмів: *нечистий, копитатий, щезник, той, чугайстер, лісниця*. Напр.: *Як плела вінок ти вранці / сумно так, немов лісниця, / на сумні лякливі пальці / мружив око із чорниць я* [4, с. 196]; *А що просиш за ласкавість таку, / копитатий мій пане?* [5, с. 107].

Зрідка вживаються у творах І.Малковича субстантиви інших лексико-семантичних груп, зокрема назви зброї (*твер* «кріс, гвинтівка»), природних явищ (*мла* «імла»), *тлум* «натовп», *мапа* «географічна карта»: *В тролейбусах, у тлумі, в миготінні / зітерлась шкіра: ріже по живому / байдужості пила, іржа цинізму й ліні* [3, с. 17].

Порівняно невелику групу в аналізованих збірках складають прикметникові діалектизми: *ківна* «тільна», *моругий* «про коня темно-сірої масті з плямами», *наглий* «1) невідкладний, спішний; 2) нахабний, грубий», *чвалий* «меткий, рухливий», *зимний, студений* «холодний». Напр.: *В осінні вечори, у вечори студені, / непевне все якесь, як ворожбитський віск* [4, с. 140]; *У снах я боявся бика. / І ось він. / Моругої масті* [5, с. 57].

Органічною складовою творів І.Малковича є гуцулізми-дієслова, серед яких: *банувати* «тужити, сумувати, жалкувати за кимсь», *вздріти* «побачити», *втворити* «відчинити, відкрити», *зфашкувати* «спалахувати», *корняти* «будити», *кутати* «1) поратися коло домашнього господарства; 2) доглядати; поратися біля худоби», *ладувати* «вантажити», *літувати* «перебувати на полонині протягом літнього сезону», *минатися* «гинути, помирати», *пантрувати* «1) пильнувати, стежити; 2) доглядати», *пастушити* «пасти рогату худобу», *перешпурити* «перекинути», *пуцувати* «чистити», *скугніти* «1) скавуліти; 2) стогнати, скиглити», *толочити* «топтати», *хапати* «1) ловити; 2) брати; 3) збирати, громадити (про сіно)». Напр.: *Якщо добре придивиться – / можете уздріть / на сорочці проти серця / черешеньки слід* [4, с. 195]; *тут / де ми тепер долітовуємо це літо / плакали колись ведмеді рудошерсті* [5, с. 80]; *Знову коні палають в степу, / гриви зфашкують раптом* [5, с. 14]; *Летиш, як сто вітрів!.. Спиняйся / бо так всі гори потолочиш* [3, с. 47]; *Я любив тебе потайно, / так поспішливо і вмовкло – / так, мов квапляться отаву / захипати, щоб не змокла* [4, с. 196].

Репрезентовані в поетичних творах І.Малковича і прислівники з різними значеннями: *видко* «1) світло, ясно; 2) доступно зорові, видно», *лепсько* «погано», *нагло* «раптово», *пусто* «даремно», *фурт* «постійно, безперервно», *маркотно* «ніяково, моторошно», *попасом* «попаски, пасучись на ходу», *сегорік* «цього року», *тогда* «тоді». Напр.: *Нехай молить пан кат, щоб лепськіше кипіло* [3, с. 4]; *Так пусто літо відійшло – вже й не дотягнешся рукою* [4, с. 199]; *Рядки у віршах, як порожні ясла: / сегорік не вродила конюшина* [5, с. 134]; *Дівчинко моя фіялковая, / чом ти мене не любиш? – / чорний кінь прийде – свисне на мене – / тогди плакати будеш* [5, с. 78] та ін. Трапляються у творах І.Малковича діалектні лексеми і серед службових слів, зокрема: *най* «хай, нехай», *агій* «виг. уживається для висловлення обурення, роздратування», *ади* «виг. уживається для висловлення здивування; диви, бач»: *«Най би хоч баранчики / ніколи не виростили», – / отак гадав я собі під вечір / у Березові, / тримаючи в колінах / те перелякане диво* [3, с. 49].

Для поезій І.Малковича характерним є вживання діалектних лексем у переносному значенні, використання їх у складі порівнянь, що підсилює експресію поетичного мовлення: *каштани цвіт згребли у тисячі **копичок**, що хилилися і пахли між листків* [5, с. 65]; *Сорочечка білесенька, / а личко, як **без*** [5, с. 120]. Це свідчить про потужний образотвірний потенціал говірково маркованих слів, їх здатність бути засобами художнього змалювання дійсності.

В аналізованих поезіях через мову відображено деякі ментальні особливості гуцулів, зокрема звертання на ви до старших, у тому числі й до найрідніших людей – батька й матері, що виявляється у використанні особового займенника *ви* та відповідних дієслівних форм: *Ой **заваріте, мамцю**, мені чай / із корінців сухого молочаю. / Ох, сині жилки на моїх руках – / чого ж **ви, мамцю**, у такім одчаю? / **Подайте** мені в збанку молока / з листків блідозелених молочаю. / Усміхнене й просвітлене лице – то, **мамцю**, все, що я вам залишаю... / **А ви... ви не зривайте** молочаю, / що завтра зранку дивно зацвіте...* [5, с. 33].

Для творів І.Малковича властиве паралельне вживання в одному контексті діалектного й літературного слів: *Ти також грав би на тім **баю**, на тій **забаві*** [4, с. 105]; *Це спить **квасоля** – «**кобили**»* [5, с. 105]. Автор часто використовує також прийом ампліфікації – своєрідне нанизування в порівняно невеликому текстовому просторі кількох діалектизмів, що сприяє точнішому змалюванню гуцульської дійсності, зануренню реципієнта в її колорит: *Це край, де мовкне спів **флюяр** / під **жонови** жертковий стукіт, / де так подібні до хлоп'ят / худі баранчики / і буки* [4, с. 205]; *Лиш кахлі скалочку ще **видко**, / де **жовняр** на коні: / при боці **пістолетко** / і горличка в вікні* [5, с. 25] тощо.

І.Малкович вдається до своєрідного олітературнення деяких діалектних форм. Маємо на увазі передовсім нівелювання характерного для гуцульських говірок вживання голосного *i* замість *a* після м'яких приголосних: *корняти* замість *корнети*, *жовняр* замість *жовнір*, *князь* – *книзь*, *кнізь*, *княгиня* – *кнігині*, *книгині*, *копиця* – *копиці*, *пивниця* – *пивниці* тощо. Таке наближення гуцулізмів у плані вираження до загальноновживаних лексем, звичайно, скорочує шлях до входження їх у скарбницю української літературної мови. Автор не обмежується

використанням діалектних лексем у власних творах, він уводить їх і в мовний простір перекладних творів. Напр.: *твар, туск* [4, с. 242].

Трапляються у збірках поодинокі авторські пояснення значень діалектних слів шляхом наведення загальномовного синоніма або ж стислого коментаря щодо вживання тої чи тої форми слова, відмінної від літературної: «В гуцульському діалекті замість *грати* кажуть *йграти*; замість частки *но* вживають *ко*: замість *не бий-но* – *не бий-ко*» [4, с. 105]. Це, на наш погляд, свідчить про свідоме вплетення діалектизмів у текстовий простір віршів з метою ознайомлення читачів із говірково маркованими лексемами.

Свого часу автор «Напучування» (*Хай це можливо / і не найсуттєвіше / але ти дитино / покликана захищати своїми долоньками / крихітну свічку букви «ї» / а також / витягнувшись на пальчиках / оберігати місячний серпик / букви «є» / що зрізаний з неба / разом із ниточкою / бо кажуть дитино / що мова наша – солов'їна / гарно кажуть / але затям собі / що колись / можуть настати і такі часи / коли нашої мови / не буде пам'ятати / навіть найменший / соловейко / тому не можна покладатися / тільки на солов'їв / дитино* [4, с. 173]) зумів привернути увагу українців до неповторності рідної мови й необхідності зберігати її недоторканною на всіх рівнях. Активно використовуючи різні пласти говірково маркованої лексики у своїх творах, талановитий митець робить її доступнішою для широкого кола мовців і таким чином торує їй шлях із поступового забуття до залучення в фонд загальноживаних слів (принаймні певної частини).

Таким чином, територіальні діалектизми є невід'ємною ознакою ідіостилю І.Малковича. Їх використання в поетичних митця є, на наш погляд, цілком закономірним і зумовлене насамперед тим, що гуцулізми є частиною його мовної свідомості. Вони сприймаються не як одиниці, що засмічують літературне мовлення, а як органічні елементи художнього світопису. За допомогою діалектизмів авторові вдається передавати особливості світосприймання, світовідчуття та світобачення жителів Гуцульщини. Діалектні перлини надають різнобарвному запашному вінку літературної мови колоритного забарвлення, оригінальності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ґрещук В. Південно-західні діалекти в українській мові. Нарис / Василь Ґрещук, Валентина Ґрещук. – Івано-Франківськ : Видавництво Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2010. – 309 с.
2. Ґрещук В.В. Територіальні діалекти і мова художньої літератури: типологія зв'язків // Ґрещук В.В. Студії з українського мовознавства: Вибрані праці / Упор. Р.Бачкур. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2009. – 520 с.
3. Малкович І.А. Вірші / І.А.Малкович. – К. : Український письменник, 1992. – 110 с.
4. Малкович І. Все поруч: Вибрані вірші, переклади, есеї, інтерв'ю / Іван Малкович. – К. : А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2010. – 336 с.
5. Малкович І. Із янголом на плечі / Іван Малкович. – К. : Поетична агенція «Княжів», 1997. – 150 с.
6. Малкович І.А. Ключ: Вірші / І.А.Малкович. – К. : Молодь, 1988. – 88 с.
7. Соло з квінтетом: Калейдоскопічне інтерв'ю, що у різні роки записали Павло Вольвач, Ольга Унгурян, Олена Кириченко, Тетяна Терещенкова, Людмила Таран та ще дехто нез'ясований... // . Малкович І. Все поруч: Вибрані вірші, переклади, есеї, інтерв'ю / Іван Малкович. – К. : А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2010. – С. 302-327.

У статті проаналізовані різнорівневі діалектизми в поетичних творах І.Малковича. Особлива увага звертається на лексичні діалектизми: визначені їх розряди за частиномовною належністю, наведені семантичні групи, з'ясована роль у поетичних текстах.

Ключові слова: діалектизм, гуцулізм, поезія, І.Малкович.

The autor examines in the article the different dialectisms' levels in the poetic works of Ivan Malkovych. Particular attention is drawn to the lexical dialectisms: it was determined their classification according to the parts of language, the semantic groups and the role in the poetic texts.

Key words: dialectism, hutsulism, poetry, Ivan Malkovych.

Пена Л.І. Діалектні риси в поезії Івана Малковича. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Серія: Філологія (мовознавство). Збірник наукових праць / гол. ред. Н.Л.Іваницька. Випуск 14. Вінниця : ВДПУ, 2011. С. 193-198.